

i Loven, derved ogsaa maa antages at være givet Indenrigsministeren fuldstændig Bemyndigelse til at sjerne enkelte formelle Banffeligheder. Med Hensyn til de af 19 ærede Medlemmer stillede Undringsforslag kan jeg derimod for mit Bedkommende ikke ganske slutte til de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremkom med, naar han sagde, at han haabede, at intet af disse Forslag vilde finde nogen Modsigelse eller Modstand i Thinget. Jeg kan ikke desto mindre fuldstændig slutte mig til et af disse Forslag, nemlig til det under Nr. 2. Dette Forslag, som jo ogsaa egentlig kun er en Rettelse, af, hvad der blev vedtaget her ved denne Sags 2den Behandling, kan jeg ikke alene slutte mig til, men jeg maa endog ogsaa meget ønske, at det bliver vedtaget. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 1 har jeg derimod nogen Tvivl. Saafermt Forslaget ikke kan antages at gaa ud paa Andet end at forhindre virkelig Lotteri, skal jeg ikke have Noget derimod. Ved virkelig Lotteri i dette Forhold forstaaer jeg, at der til enkelte Obligationer tillægges visse Præmier paa saadan Maade, at Præmien bliver en Hoveddel af den Betaling, vedkommende Obligationsejer faar, eller endog saaledes, at denne Betaling kan komme til flere Gange at overstige, hvad han ellers vilde have faaet ved Udbetalingen af Hovedstolen. Hvis Forslaget virkelig ikke kan gaa videre end til at forhindre dette, kan jeg paa ingen Maade anse dets Vedtagelse for at frembyde nogen Banffelighed; men jeg maa rigtignok ogsaa tilstaa, at jeg saa tror, at det slet ikke behøves. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at ikke alene den nuværende Styrelse af Landmandsbanken, men overhovedet enhver Styrelse af den ikke nogenstunde vil kunne falde paa at udstede Obligationer af den Art, og jeg skal sige hvorfor. Det er, fordi jeg er overbevist om, at det vil vise sig at være overordentlig slet i økonomisk Henseende; den omtalte Art virkelige Lotteri- eller Præmieobligationer er egentlig kun brugbar under særegne Forhold, nemlig, naar der er Tale om, at man kan staa sig ved hertil at udgive betydelige Summer, hvor man altsaa kan fordele dels en Del mindre Præmier og dels enkelte større Præmier, der kunne

loffe Publikum, men det vil i Sandhed aldrig være fornuftigt af et Institut som dette, hvor de enkelte Serier ikke ville kunne komme til at omfatte overvæltet store Beløb. Hvad der derimod paatænkes, og hvad jeg for mit Bedkommende ønsker, at Banken maa faae Lov til, er, at man kan undgaa at forhøje Rente, i en betydelig Grad ud over den Rente, som ydes til Kreditforeningerne, og dog give kontante Laan til det fulde Beløb, hvilket naturligtvis kun kan ske, naar man kan holde Bankens tilsvarende Obligationer i pari. Dette kan tænkes at ske paa den Maade, at man bestemmer, at Obligationerne, naar de udtækkes, da betales med et Beløb, der noget overstiger det Beløb, hvorfra der svares Rente, saaledes f. Ex. at en Obligation paa 100 Rd. — af hvilken der altsaa af Banken kun svares Rente af 100 Rd. — naar den udtækkes, betales ikke med 100 Rd., men f. Ex. med 105 Rd. Det kan være, at Undringsforslaget ikke kunde være til Ginder, naar man netop vilde indrette sig efter dette Exempel. Men lad os tænke os en noget anden Maade, som rimeligtvis vil være hensigtsmæssigere og samtidig dog i Virkeligheden saa langt fra sørgede Udtræfnings-Lotteriet, at det tværtimod vil virke i den modsatte Retning. Lad os tænke os f. Ex. at der blev taget en Bestemmelse om, at en vis Del af Obligationerne, nemlig den, som først bliver udtrukket, bliver betalt f. Ex. med 104 Rd., at den anden Del, som senere udtækkes, bliver betalt med et Par Points mere, og at endelig den sidste Del, som udtækkes, betales med et Par Points mere. Dette vilde aabenbart virke i Retning af at formindste dette Lotteri, som i og for sig ligger i Udtræfningen, og dette kunde dog maasse for Banken vise sig at være den hensigtsmæssigste Maade. Men jeg har da nogen Frygt for, at en saadan Ordning vil kunne antages at være forbudt ved Forslaget under Nr. 1. Nu hører jeg rigtignok, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne siger, at dette Forslag er affattet efter Konference med den høitærede Minister, og jeg maa derefter antage, at den høitærede Minister er fuldstændig overbevist om, at den Tvivl, som jeg nærer, og som jeg her tillader mig at udtale,